



expropiació de la banca

nº 91 octubre 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Moviments	pàg 14-15
Pàgines centrals	pàg 10-11	Agresions feixistes	
Davant la crisi: expropiació de la banca		Retirada càrrecs KORK III	
Política	pàg 4-8	Internacional:	pàg 15-20
Euskadi: més repressió i menys resposta		Bolívia, Perú, Haití, EUA, Palestina	
Davant la crisi: cal una vaga general			
Privatitzacions, NO!	pàg 8-9 i 12-13	Suplement:	
Madrid: contra la privatització de la sanitat		70 aniversari IV Internacional. Trotskistes a la URSS	
Catalunya. Vaga el 13N: Fora la LEC!			



Che, el argentino.

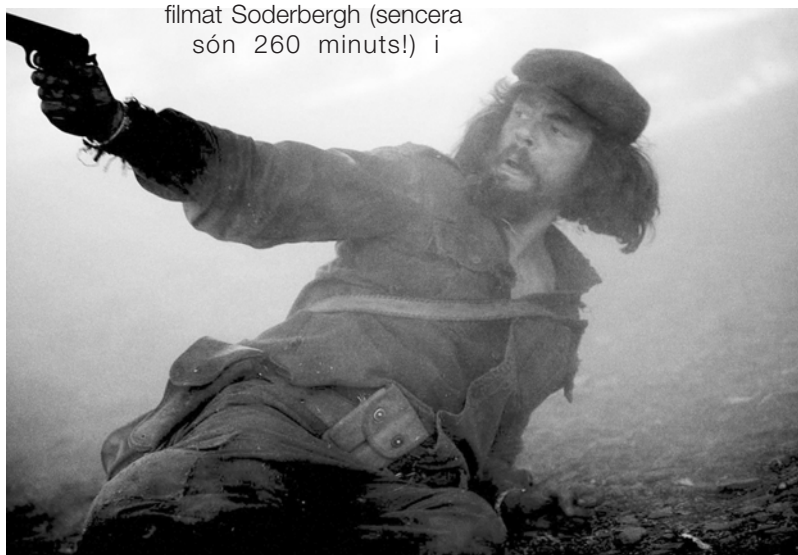
Del director Steven Soderbergh.

Dues hores i tretze minuts de cinema inspirades en "El diario boliviano" d'Ernesto Che Guevara. Algú dirà que el nostre criteri no és massa rigorós perquè som de la corda del Che. Ho som, certament. Però també donarem pistes per tal de convèncer-vos que aneu fins el cinema perquè paga la pena.

D'entrada us recordem que Steven Soderbergh es va estrenar com a director l'any 1988 amb la famosa comèdia *Sexo, mentiras y cintas de video* (a hores d'ara, queda encara algú que no l'hagi vist?), també és el responsable d'*Erin Brockovich* i del divertit espectacle *Ocean's Eleven* (i les dues cintes de la saga que la van seguir), i autor de la magnífica *Traffic*. I ho deixarem aquí perquè n'ha dirigit fins a divuit.

Pel que fa a l'actor Benicio del Toro cal remarcar que va rebre pel seu paper del Che el premi al millor actor del Festival de Cannes d'enguany. Talment sembla el Che, i resulta que ni actor ni personatge tenen trets físics massa semblants, però acabes creient que Ernesto Guevara tenia el rostre de Benicio del Toro, potser perquè la seva presència és molt més que la seva cara, i parlem d'una presència que resulta imponent.

Situem ara la història: aquesta pel·lícula és la primera part de tot el metratge que ha filmat Soderbergh (sencera són 260 minuts!) i



abasta des de 1955 –data en què Fidel Castro i Ernesto Guevara es coneixen a Mèxic - fins just abans d'entrar triomfants a l'Havana. Pel camí acompanyem la guerrilla des de Mèxic a Sierra Maestra, ens enganxem al Che i patim la seva respiració asmàtica, coneixem camperols que no han vist mai un metge, suem la selva i fumem cigars mentre ens juguem la pell per canviar la realitat. A que sona bé?

Per esponjar les imatges en color de les peripècies de la guerrilla aquestes van intercalades amb unes altres imatges, en blanc i negre, que simulen el documental de la visita als Estats Units del Che per pronunciar el discurs a l'ONU quan era ministre.

Van a complir-se 50 anys de la revolució cubana i la llei del mercat ha convertit la imatge del Che en una icona pop. Mai no està de més una obra que recrea el context i el contingut del que ha esdevingut un mite, atorgant-li un significat que el mercat s'entesta a suprimir.

Si encara us queda algun dubte, al web <http://www.cheelargentino.com> trobareu les explicacions que no caben aquí, i algunes imatges. Imagineu-vos com guanyen en pantalla gran!

Davant dels plans de “rescat” de la banca

Fa menys d'una setmana es presentaven els Pressupostos Generals de l'Estat i el ministre Solbes va repetir dues paraules reiteradament: contenció i austeritat. En pocs dies, no obstant això, els Estats –no només l'espanyol– treuen enormes quantitats de diners per lliurar als banquers perquè no parin i segueixin guanyant diners. Quantes contradiccions que estem vivint en pocs dies! La dreta més neoliberal parlant de nacionalitzacions i de la necessitat de l'intervencionisme de l'estat, però tant li fa: no es tracta pas de tenir coherència amb el que vaig dir ahir, es tracta de tenir el poder per decidir i la influència en els mitjans per fer aparèixer qualsevol decisió que prengui com una cosa inevitable, més enllà de qualsevol altra valoració.

No hi ha diners per a certes coses, però sí que n'hi ha per a altres, qüestió de prioritats: les famílies veuen pujar la hipoteca sense que ningú faci res per frenar-la, però per a això no hi ha cap pla de rescat; tampoc per evitar el creixement de l'atur amb obra pública. Però si un negoci no ha sortit bé, aleshores sí que els diners públics serveixen per garantir igualment els beneficis. El que estem veient és l'espoli dels diners públics, de les reserves acumulades i d'altres mecanismes a fi que acabem pagant els mals negocis de les financeres els i les de sempre. **Prou de diners públics per fer ressorgirà beneficis privats: ni “injeccions de liquiditat” ni falses “nacionalitzacions”.**

Intervenir en l'economia? Sí, però a favor dels i les treballadores, per assegurar l'habitatge, la feina i el sou. Nacionalització de la banca? Sí, i de les empreses en crisi, per posar-los sota control i al servei dels i les treballadores, sense indemnitzacions, respectant els dipòsits d'estalvi populars. Per la creació de llocs de treball públic estable amb un pla d'obres públiques i serveis socials. Amb una Llei contra el desnonament i els acomiadaments. Aquestes són les mesures que necessitem els i les treballadores.

Però algú pot esperar que neixin de la voluntat dels partits que diuen que parlen en nom dels i les treballadores, com el PSOE o IU? Algú pot esperar que neixin de les direccions de CCOO i UGT? No, tots ells estan lliurats des de fa temps en cos i ànima a la disciplina del capital i la seva gestió. S'ha de fer sortir la mobilització obrera i popular en els centres de treball, en les seccions sindicals, en els centres d'estudi. Cal parar aquest saqueig i la ruïna que ens depara amb la mobilització i l'organització.

Directives de les 65h i de la vergonya: per la vaga general

El 7 d'octubre hi van haver les tímides aturades convocades per la CES (aquí, CCOOO i UGT) per protestar per l'inici de la tramitació de la Directiva de la jornada de 65h. S'havia d'haver lligat aquesta mobilització al rebuig a les mesures contra els i les treballadores immigrades impulsades per la UE.

Aparentment les 65 hores es contradueixen amb la directiva dels i les retorn immigrades, perquè ens diuen que la primera és per evitar immigració en moments que hi haurà atur i la segona concentra la poca feina que hi ha en menys persones. Contradicció? No, són dues directives que es complementen amb un sol objectiu: augmentar la sobreexplotació dels i les treballadores. Per ells el problema no és l'atur, sinó com recuperar els seus beneficis.

La Directiva del retorn/vergonya no pretén evitar la immigració, sinó detenir i expulsar uns quants milers d'immigrants/des per aterrir-ne uns quants milions que, així, estaran a disposició dels empresaris. Sota la pressió de l'atur i d'un exèrcit de reserva pràcticament esclau, la resta de treballadors/es acceptaran les 65 h i el que sigui per intentar mantenir la feina. En realitat, aquesta Directiva –com la Llei d'estrangeria– és una reforma laboral, particularment útil per a la patronal en sectors productius que no són “deslocalitzables” com la construcció, els serveis o el camp. També pretenen enfrontar els i les treballadores culpabilitzant el i les

immigrades de la falta de treball o dels escassos serveis socials públics. Així doncs, augment d'explotació i divisió en la classe obrera per evitar la lluita unida contra la burgesia i els governs. Aquesta és una manera concreta que utilitza el capitalisme per revertir una crisi que només ells han creat, però que volen descarregar sobre els i les treballadores.

Zapatero i el PSOE, que van recolzar la Directiva de la vergonya i es van abstenir en la de les 65 hores, s'apunten ara a denunciar l'augment de la jornada. Quina cara dura! Els que han impulsat la “flexibilització” extrema del mercat laboral en successives reformes laborals, permetent les borses d'hores i els còmputos anuals per culpa dels quals molts treballadors/es fan, de fet, 65 h o més moltes setmanes, ens diuen que no aplicaran les 65, però sí tota la resta. Ja n'hi ha prou de trampes: ni borses d'hores ni còmputos anuals amb flexibilitat.

Als EUA hi ha hagut més de 190 mobilitzacions per enfrontar-se al Pla de Bush i van provocar un primer rebuig del Congrés. Aquest és el camí. No n'hi ha prou amb 15 minuts per frenar els plans de la Unió Europea al servei de les multinacionals, **necessitem decisió unànime, una vaga general. Hem d'exigir-la a tots els sindicats.**

10 d'octubre de 2008

LI

Més repressió i menys resposta

En res no afecta la síndrome d'estrès postvacacional la capacitat repressora de l'aparell judicial de l'Estat espanyol. El curs ha començat amb una nova onada d'il·legalitzacions a Euskadi: Askatasuna i les Gestores pro Amnistia, ANB i el PCTB. Acompanyada de la sentència del Tribunal Constitucional (TC) sobre la Llei de consultes del Parlament Basc i l'assetjament a Batasuna a l'Estat francès.

Prohibeixen la consulta d'Ibarretxe

Primer, l'11 de setembre, la sentència del TC declarant inconstitucional la Llei de consultes en la qual havia d'emparar-se el famós referèndum d'Ibarretxe. La sentència no ha sorprès ningú. De fet, la consulta tenia com a únic objectiu ser prohibida, era una fugida endavant del Tripartit basc per sortir del cul de sac del Pla Ibarretxe sense moure's ni un mil·límetre del marc institucional. I és que el PNB, cada dia amb un equilibri intern més precari, juga a dues bandes: amb una mà intenta pactar els pressupostos de l'Estat amb el

PSOE i obrir així el camí cap a un eventual pacte de govern amb el PSE després de les eleccions del març que ve; mentre amb l'altra cobreix el flanc sobiranista per esgarrapar vots a l'esquerra abertzale aprofitant-se del fet que, més que previsiblement, l'Estat tornarà a prohibir-ne les candidatures. Per això la reacció a la sentència del TC ha quedat reduïda a un acte simbòlic el 25 d'octubre, data oficialment prevista per a la consulta, i, com a molt, a recórrer al Tribunal Europeu dels Drets Humans (TEDH), cosa que té la inestimable virtut de dilatar el tema adormint-lo durant anys en els llimbs d'Estrasburg.

El contingut en si de la sentència tampoc no és sorprenent, però no pas per això és menys greu. El TC recorda que el poble basc no pot ser consultat perquè aquest és un privilegi que correspon al subjecte de la sobirania, que, per descomptat, en el tan *atado y bien atado* Estat de la monarquia, no és cap altre que *el pueblo español*. De passada, com avançava Rajoy i anunciava després el vicepresident del TC, la seva doctrina contribuirà a tornar a passar el ribot –com deia Alfonso Guerra- a l'Estatut de

Catalunya.

Il·legalització d'ANB i el PCTB

En segon lloc, el 16 de setembre, la sentència del Tribunal Suprem il·legalitzant, a instàncies de la Fiscalia i del Govern del PSOE, ANB. I, només 48 hores després, el PCTB. Al Suprem –immers, per cert, en el vergonyós poti-poti de la renovació del Consell Judicial del Poder Judicial i del TC- no li va fer tremolar gens el pols que el TEDH hagi admès a tràmit el recurs contra la il·legalització de Batasuna d'ara fa cinc anys.

ANB, un partit que va tenir ministres a Madrid durant la República, té 42 alcaldes, 127 grups municipals i 437 regidors –als quals s'haurien d'haver afegit les candidatures que el Govern de Zapatero va prohibir a les darreres eleccions municipals. Tot i que la repressió a Euskadi supera permanentment totes les expectatives, sembla que el Suprem no gosarà qüestionar l'estatut individual dels i les electes, però sí que ordenarà que se'n dissolguin els grups municipals, se'n liquidin els comptes i se'n tanquin els locals, inclosos els dels edificis municipals. És el darrer acte després de la seva suspensió –i la del PCTB- que



l'omnipresent Garzón va ordenar, preventivament just abans de les eleccions del 9 de març; i a l'ofensiva ideada pel PSE i secundada pel PNB en alguns ajuntaments de prendre les alcaldies a ANB allà on fos numèricament possible via moció de censura. ANB, ja abans de la sentència, s'havia avançat a la dissolució en alguns ajuntaments passant al grup mixt els seus regidors; una mesura defensiva per conservar fonts de finançament que estalvia al Tripartit enviar l'ertzaintza a dissoldre ANB per la força.

El PCTB, per la seva part, va ser inscrit al Registre del Ministeri de l'Interior quan la Llei de partits ja havia entrat en vigor i el Govern del PSOE no va deixar de repetir que no hi tenia cap objecció quan el PP el pressionava perquè instés la prohibició de les seves candidatures a les darreres eleccions basques, després que sí que s'il·legalitzés la plataforma Aukera Guztiak. Tot va canviar, és clar, després de l'atemptat de la T4. El PCTB té nou diputades al Parlament de Vitòria i, previsiblement, el Suprem ordenarà al Parlament Basc que dissolgui el seu grup, Ezker Abertzalea. Com va declarar just després de conèixer la sentència la seva portaveu, ara la pilota es troba al teulat del Tripartit. Recordem que el mateix Tribunal Suprem va condemnar els membres de la Mesa del Parlament de la legislatura passada, encapçalada per Atutxa, que havien votat contra la dissolució del grup parlamentari de Batasuna després de la seva il·legalització.

Més repressió

En tercer lloc, entre la il·legalització d'ANB i la del PCTB, va ser la sentència del macrojudici contra les Gestores Pro Amnistia i Askatasuna. 21 persones van ser condemnades a entre 8 i 10 anys de presó, entre elles Juan Mari Olano, i tres més absoltes. La sentència fa definitiva la suspensió cautelar ordenada per l'inevitable Garzón, i és un cop molt dur perquè implica il·legalitzar i dissoldre les estructures de suport als i les preses basques, segurament l'element de cohesió més important de l'esquerra abertzale. Justament dins del col·lectiu de presos i preses s'han fet públiques algunes dissensions, la darrera la carta a Gara de Gisasola i Urrosolo que

qüestionen que la majoria de l'esquerra abertzale se senti representada per la seva direcció.

En quart lloc, la detenció de 14 dirigents de Batasuna a l'Estat francès, que gaudeix de l'estatut d'associació, i els registres a algunes de les seves seus, que, presumiblement no pas per casualitat, es van fer públiques mentre Rubalcaba i la seva homòloga Alliot-Marie estaven reunits a Toulon. L'operació partia alhora de la investigació de l'atemptat contra un complex hotelier a Iparralde i per una petició –de Garzón, és clar– per investigar una transferència des d'un compte del PCTB. Malgrat que tots/es els militants han estat alliberats sense càrrecs, tant la premsa espanyola com la mateixa Batasuna ho han interpretat com el primer pas per intentar il·legalitzar-la a l'Estat francès. Al fiscal en cap de l'Audiència Nacional va faltar-li temps per oferir tota la col·laboració

formen part d'una tàctica defensiva, han fracassat: tots dos tenen ja ordres per declarar a l'Audiència Nacional. Otegi ha concedit una única entrevista des de que va sortir de la presó el 30 d'agost, a una publicació local i en euskera, en què sembla que aposta per un nou pacte de Lizarra per poder negociar políticament amb el Govern de l'Estat espanyol i manté intacta la fe en els Estats europeus –per ell essencialment democràtics, a diferència de l'Estat espanyol– que són un marc òptim perquè Euskalherria pugui autodeterminar-se. És a dir, aparentment, res de nou sota el sol. Només que amb una esquerra abertzale cada vegada més debilitada per l'acció repressora de l'Estat, que s'atreveix més i més i que, tanmateix, obté cada vegada menys resposta. Potser la direcció de l'esquerra abertzale hauria d'anar reconeixent que alguna cosa falla. Potser l'estratègia militar hauria de



per fer-ho possible.

Menys resposta

ETA, com era previsible –Ibarretxe mateix ho va preveure i es va situar per enèsima vegada en el blanc de la dreta espanyola–, va respondre mostrant que continua tenint capacitat militar: quatre bombes, de moment, que a més de ferits i danys materials van provocar la mort d'un suboficial de l'exèrcit espanyol. La resposta política de l'esquerra abertzale, com les tancades de càrrecs electes, ha estat preocupantment tímida. Si el trasllat de De Juana a Irlanda o la invisibilitat d'Otegi, per exemple,

començar a anar en la direcció de negociar amb l'Estat les armes pels i les preses. Potser l'estratègia política hauria de començar a dirigir-se a deixar de mirar cap a dalt –PNB i governs espanyol i europeus– i començar a mirar cap avall –fonamentalment als i les treballadores basques i de la resta de pobles de l'Estat espanyol, que directament o indirecta també patim les brutals retallades de drets democràtics individuals i col·lectius que s'implementen amb Euskadi com a pretext, però que es dirigeixen contra tots i totes.

Tralla. Girona

Els empresaris i banquers apliquen el seu pla per recuperar beneficis

Davant la crisi cal una vaga general

L'ofensiva per desmantellar conquestes històriques dels treballadors s'ha accelerat en els darrers mesos. Empresaris i banquers responen a la crisi intentant carregar-la sobre les espatlles dels i les treballadores: la directiva europea de les 65h, que suposa una desregulació absoluta de la jornada laboral; la del retorn, que amenaça centenars de milers de treballadors sense papers a tot el continent; els plans del govern del PSOE per aprofundir la flexibilitat laboral, ara anomenada "flexiseguretat"; les privatitzacions de serveis públics... Els capitalistes ja estan aplicant la seva recepta per resoldre la seva crisi; ara és urgent construir i organitzar la resposta treballadora i lluitar amb les nostres armes preparant la vaga general.

La "crisi" en el capitalisme

L'economia de mercat, eufemisme amb què ara s'anomena el capitalisme, funciona amb crisis cícliques: els períodes en què els capitalistes acumulen grans quantitats de beneficis s'alternen amb d'altres en què els beneficis cauen. Després de les dècades de creixement posteriors a la Segona Guerra Mundial, a començaments dels setanta va arribar un d'aquests moments de crisi. Per sortir-ne el capitalisme només pot actuar en base a dues premisses: destrucció massiva de capital i agument de la plusvàlua. Per això va imposar la globalització, la restauració als països on havia estat expropiat i un fort retrocés dels drets dels i les treballadores. Així van aconseguir un nou període de creixement dels beneficis que es va acabar novament cap a l'any 2000. Des

d'aleshores guerres preventives i nous atacs als i les treballadores han estat la seva recepta per sortir de "la crisi".

Però, de quina "crisi" parlem? El motor de l'economia de mercat és el benefici que obtenen els capitalistes quan venen les seves mercaderies. El que porta a la crisi és, doncs, la caiguda d'aquest benefici (encara que el sistema tingui capacitat de sobres per produir totes les mercaderies que la població necessita, això no és el que compta: el que compta és si el que es ven al mercat permet obtenir la taxa de benefici que el capitalista espera).

La crisi arriba quan es produeix un brusc descens de la taxa de benefici. En el capitalisme les crisis no es produeixen per escassetat, sinó perquè les mercaderies produïdes no troben sortida al mercat: per això les anomenem crisis de sobreproducció. No és que no hi hagi demanda de vivenda, cotxes o aliments, sinó que aquests no es poden vendre amb la taxa de beneficis esperada. És el resultat d'anys de pressionar a la baixa les condicions dels i les treballadores

i d'expressar sense cap racionalitat regions senceres del planeta, tot a nom de mantenir els beneficis, amb el resultat que, al final, no hi ha ningú a qui vendre el que s'ha fabricat.

La cursa per recuperar els beneficis

Per augmentar l'extracció de la plusvàlua, els capitalistes tenen fonamentalment tres camins, als quals poden recórrer de manera combinada. El primer és pressionar més els i les treballadores (extreure'n més plusvàlua): augmentant la jornada laboral, intensificant la feina o reduint els salaris. El segon, aprofundir l'ofensiva imperialista, cosa que li permet reduir el cost de l'obtenció de matèries primeres (l'Iraq), explotar la mà d'obra més barata dels països del Sud per la via de la deslocalització (la Xina, Europa de l'Est) i ocupar nous mercats. La tercera gran estratègia és la intervenció econòmica de l'Estat, amb facilitats financeres extraordinàries (com veiem avui als EUA i Europa amb les multimilionàries "injeccions de liquiditat" amb diner públic a la ban-



ca) o rebaixes fiscals (a casa nostra la supressió de l'impost al patrimoni).

Les 65 h: un retrocés històric.

Perllongar la jornada és un dels exemples típics d'aquest camí. Això, a Europa, suposa desmuntar una de les principals conquestes històriques del moviment obrer, que de fet, va néixer el segle XIX de la mà de la lluita per la jornada de 8 hores diàries ("vuit hores per treballar, vuit per dormir i vuit per viure" era la consigna). El novembre de 1887 els "màrtirs de Chicago" van deixar la vida en aquesta lluita en uns fets que van donar peu a celebració del 1r de Maig com a dia mundial dels treballadors. El 1917, l'Organització Internacional del Treball establí la jornada laboral de 48 hores setmanals. Encara que semblava que aquesta és la norma actualment vigent a les directives de la UE, i la que ara pretenen modificar amb les 65 hores. El maig del 68 a França va obrir la porta cap a la jornada de 40 hores, que a l'Estat Espanyol es va aplicar el 1983.



En el cas espanyol, les successives reformes laborals han devaluat per la via dels fets aquesta conquesta. La llei parla de 40 hores, però gran part de l'organització del treball no ve fixada per llei sinó per la negociació col·lectiva. Aquí és on la burocràcia sindical ha permès introduir totes les mesures de flexibilitat, per adequar la disponibilitat de mà d'obra a les noves formes de producció o les necessitats de l'empresa: bosses d'hores, multiplicació de les hores extra, increment de la temporalitat... La caiguda dels salaris, l'increment de la precarietat i l'abaratiment de l'acomiadament han fet necessari per molts i moltes treballadores fer compatibles dues feines. En definitiva n'hi ha molts que, avui, ja treballen les 65 hores.

Però la directiva europea no només suposa legalitzar i generalitzar aquesta prolongació de la jornada, sinó fer un pas més en la desregulació i la desprotecció dels i les treballadores. Si durant aquests anys hem passat de la jornada fixada per llei a la que estableixi la negociació col·lectiva (per sectors i empresa per empresa), ara es preveu la negociació individual. És evident que, d'un en un, difícilment els treballadors i treballadores podrem plantar-hi cara.

La darrera aposta de la socialdemocràcia euro-

De quina crisi parlem

Marx va ser el primer a analitzar en profunditat la crisi com un element intrínsec del funcionament del mercat. Va estudiar d'on prové el benefici capitalista. Com es genera la riquesa? L'únic que crea riquesa és el treball i el valor dels productes al mercat ve determinat per la quantitat de treball que ha estat necessari per produir-los. Els diamants no valen el que valen per sí mateixos, sinó pel cost del treball que suposa extreure'ls.

Posem com a exemple una samarreta. Per fabricar-la calen tres mercaderies, que el capitalista compra: maquinària, matèries primeres (roba, electricitat, etc...) i força de treball. Però el paper de cadascuna per determinar el valor de la samarreta és diferent: les màquines i les matèries primeres transfereixen al producte final el seu valor sense cap variació (per això Marx les anomena capital constant). En canvi, en el procés de fabricació, el treballador afegeix a la samarreta no només el valor de la seva força de treball (el salari que rep per les hores de feina que han esmerçat per produir-la) sinó un plus, que es coneix com a plusvàlua. És el que s'anomena capital variable. Aquesta plusvàlua és la diferència entre el que rep l'obrer/a per cada hora de feina i el valor que la seva feina afegeix al producte. La plusvàlua és la font del benefici capitalista.

El capitalista compra les hores de treball en el mercat, com una altra mercaderia, i paga a l'obrer/a el que necessita per viure a la societat aquell dia (és a dir, el cost en hores de treball de la reproducció de la força de treball com a mercaderia). Però el valor afegit per la feina a la samarreta sempre serà superior al valor que el treballador/a rep per cada hora de treball. En el capitalisme, el o la cosidora en fa prou per generar el valor de les coses que necessita per subsistir només amb unes quantes hores del total de la seva jornada, de manera que el valor de la producció de la resta de la jornada se l'apropia el capitalista. I quan més es desenvolupen els mitjans de producció, més gran és aquesta plusvàlua: un treballador/a pot cosir a mà deu samarretes en una jornada, però si li donen una màquina en podrà cosir un miler en el mateix temps... i rebrà el mateix salari, encara que el valor de la seva feina s'hagi multiplicat per 100. El benefici del capitalista és, doncs, la relació entre la plusvàlua i el capital total invertit.

La taxa de benefici tendeix a caure

Quan l'empresari el vol vendre la samarreta al mercat, es troba amb la competència. I aquí necessita un producte "competitiu". Per poder competir, el capitalista tendeix a introduir millores en els mètodes i els mitjans de treball, augmentant la mecanització i reduint els costos de mà d'obra. Amb la tecnificació aconseguix augmentar la productivitat de cada hora de treball i reduir el nombre de treballadors i treballadores. Així augmenta la plusvàlua, però no pas la taxa de benefici, perquè ha incrementat també el capital total invertit.

pea és l'anomenada "flexiseguretat", una paraula que s'ha instal·lat al vocabulari de la UE. La idea és combinar més flexibilitat en els contractes i els acomiadaments (amb més subcontractació i treball temporal) per l'empresari, amb més facilitats de formació i ajuts estatals per part de l'Estat perquè els i les treballadores canviïn de feina de forma "menys traumàtica". En definitiva, nous atacs, i ara costejats amb diner públic.

Augmentar l'exèrcit de reserva

Però l'increment de la jornada no només permet a les empreses obtenir més plusvàlua dels i les treballadores. Suposa també repartir la feina que hi ha entre menys braços, és a dir, deixar més gent a l'atur. Amb l'augment de la jornada es multiplica el que Marx anomenava l'exèrcit de reserva: el capitalisme rarament arriba a la plena ocupació, i sempre té una bossa estructural d'aturats/des, però en moments de crisi augmenta aquesta reserva, que li serveix per pressionar els "privilegiats" que tenen feina perquè acceptin treballar a qualsevol preu. Amb això pot abaixar els salaris i empitjorar les condicions de tothom. Si a més poden introduir-hi elements de divisió, com el racisme, aquest mecanisme és encara més beneficiós per als capitalistes (vegeu el LI 90 i editorial). Per això, en paral·lel a la directiva de les 65 hores, la UE va impulsar la del retorn, que planteja l'expulsió de tots i totes les sense papers que siguin "caçades" per la policia. No és contradictori que, mentre proclamen que cal expulsar els i les immigrades d'Europa perquè aquí no hi ha feina per tothom, alhora promoguin l'increment de la jornada? No hi ha contradicció si el que es pretén és incrementar l'explotació.



Preparar la vaga general

És clar que la patronal i la banca ja han començat a aplicar el seu pla davant la crisi. Actuen coordinadament i amb l'aval de l'Estat, que es tradueix en milers de milions de diner públic que es destinen a salvar els capitalistes, en la repressió de les protestes i en nous canvis legals per facilitar l'augment de l'explotació. Davant d'això no hi ha cap altra sortida que organitzar la resposta. I no n'hi ha prou amb una convocatòria com la de la CES amb 5 o 15 minuts

de vaga per imposar la retirada del projecte de directiva de les 65 hores i per la derogació de la directiva del retorn.

Cal una vaga general. CGT s'ha pronunciat per la vaga general, però necessitem que sigui massiva i tan unitària com sigui possible. Per això cal eliminar el sectarisme i exigir a les direccions de CCOO i UGT que acordin la convocatòria, fent la crida als altres sindicats europeus. No podem simplement esperar, hem de prendre la responsabilitat de defensar els nostres drets.



Cristina Mas. Terrassa

Madrid

Concentració de la sanitat

El dimarts 23 de setembre es va celebrar a Madrid una concentració en defensa de la Sanitat Pública i contra les polítiques privatitzadores que la presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, està posant en pràctica des de fa uns quants anys.

La concentració estava convocada per la Coordinadora Anti-privatització de la Sanitat Pública de Madrid, formada per diversos col·lectius, entre els quals hi ha la Federació Regional d'AV de Madrid, els sindicats de treballadors/es de la sanitat CNT, CGT, Solidaritat Obrera, el Moviment Assembleari de Treballadors de la Sanitat Pública, Ecologistes en Acció, i diversos col·lectius de metges/ses, personal sanitari i usuaris/àries.

En aquell moment a l'Hotel Ritz (a les portes del qual es va celebrar la concentració), Esperanza Aguirre, presidenta de la Comunitat de Madrid pel PP, i el seu conseller de Sanitat presentaven davant els empresaris el **Pla d'infraestructures sanitàries 2007-2011** (nou model de construcció, finançament i manteniment), sota el lema: ***Conegui les peculiaritats del nou plec de condicions administratives particulars del nou pla i aprofiti les oportunitats de negoci per a la seva empresa***

Patrocinen l'acte:

- **Ribera Salud**, l'empresa propietària dels hospitals d'Alzira, Torre-vella, Manises i Elx; que pertany a dues entitats bancàries, la Caixa d'Estalvis del Mediterrani i Bancaixa, associades en alguns d'aquests hospitals a grans asseguradores sanitàries: DKV, Adeslas i Sanitas.

- **Atos Origin**, multinacional dedicada a les tecnologies de la informació. Hi donaven suport:

- **SEOPAN**, Patronal de la Construcció, de la qual formen part entre altres: Acciona, Dragados,

Sacyr-Vallehermoso i FCC - empreses propietàries, respectivament, dels nous hospitals del

Nord, Majadahonda, Parla i Arganda i de la qual és president David Taguas, ex director de l'Oficina

contra la privatització pública

Econòmica del President del Govern, Rodríguez Zapatero.

- **CNC**, Confederació Nacional de la Construcció, de la qual formen part, a més de les anteriors empreses, Hispánica i Begar/Ploder propietàries dels Nous Hospitals de Aranjuez i Vallecas respectivament- de la qual, curiosament, és vice-president el mateix David Taguas.

- **ANCI**, Associació Nacional de Constructores Independents.

- **Tecniberia**, Associació Espanyola d'Empreses d'Enginyeria, Consultoria i Serveis Tecnològics.

- **Fenin**, Federació Espanyola d'Empreses de Tecnologia Sanitària.

• Foro Infraestructuras y Servicios

L'acte estava destinat, segons el propi programa, a: "constructores, entitats financeres, empreses de project finance, enginyeries, assegurances sanitàries, empreses de serveis d'hospitals, empreses d'equipaments sanitaris, despatxos d'advocats i consultores".

El "NEGOCI" que s'ofereix és de més de 1.000 milions d'euros, per a construir 4 nous hospitals privats (Villalba, Móstoles, Carabanchel i Torrejón), la reforma integral de grans hospitals públics (Gregorio Marañón, Ramón y Cajal, Doce de Octubre, La Paz, Móstoles, ...) i construir 50 centres de salut.

Esperanza Aguirre i el seu equip de govern han pogut tirar endavant aquestes iniciatives privatitzadores gràcies a l'empara legal que els ofereix la "Llei 15/97, de noves formes de gestió en



la sanitat", que amb els vots del PSOE i del PP i les abstencions d'IU i el BNGA, es va aprovar al Congrés i va obrir el camí legal que permet transformar el sector públic sanitari en un mercat i, en conseqüència, en una oportunitat de negoci més. Amb l'aprovació, el desembre de 2001, de la Llei d'ordenació sanitària de la Comunitat de Madrid (LOSCAM), es va desenvolupar en l'àmbit madrileny el que la Llei 15/97 ja havia legitimat.

La Coordinadora ha engegat una recollida de signatures a nivell estatal amb l'objectiu que es derogui la Llei 15/97, el principal vehicle legal en què es recolzen els diversos governs autonòmics per desmuntar el sistema públic de Salut, i anar privatitzant-lo a poc a poc.

La mobilització davant d'atacs com aquests és el millor instrument de què disposa la classe treballadora per no perdre unes condicions sanitàries que fins ara eren públiques i que si són privatitzades, només beneficiaran les empreses.

José Luís Molina. Madrid

Conscients que es tracta d'un atac global contra l'ocupació sanitària pública i contra la sanitat pública mateixa, la Coordinadora ha decidit:

- * Intensificar, ampliar i estendre la celebració d'assemblees i la convocatòria setmanal de concentracions davant de tots els centres de sanitaris.

- * Convocar una gran manifestació a Madrid el 13 de novembre a la tarda Amb els següents lemes:
Contra la repressió i per la retirada de les acusacions als companys de l'H. Clínic.

- * Ni una treballadora o treballador temporal acomiadat.
- * Ni un llit tancat.
- * Devolució a mans públiques de tot el que s'ha privatitzat.
- * Paralització immediata de la contrarreforma de l'Atenció Primària i dels Plans Funcionals dels grans hospitals.
- * Derogació de la Llei 15/97 i de les lleis regionals que emparen la privatització.

- * **Convidar a donar suport aquesta convocatòria** a tot tipus d'organitzacions sindicals, socials, polítiques, culturals, etc. Així mateix s'intentarà coincidir amb les mobilitzacions que per a aquest mateix dia té convocades l'ensenyament universitari i que s'està intentant estendre a altres nivells educatius.

Fer una crida a tots els sindicats de la sanitat, així com a tot tipus d'organitzacions socials i polítiques que diuen que defensen la sanitat pública, a conformar una ofensiva general unitària duradora en el temps i progressiva pel que fa a la intensitat destinada a parar i revertir la privatització de la sanitat pública madrilenya, que ha de culminar en una **vaga general abans que, a final d'any o el mes de gener, es prenguin decisions que suposen importants avanços en el procés de privatització.**

Madrid, 9 d'octubre de 2008

Extractes del Comunicat de l'Assemblea de la Coordinadora de Treballadors de la Sanitat Pública de Madrid contra la Privatització

Davant de la crisi:

Expropiació de la

La dreta més neoliberal encapçalada per Bush, seguida pels conservadors Merkel i Sarkozy, amb els laboristes britànics i la socialdemocràcia al darrera, tots ells fa quatre dies defensors fins a l'extrem de la liberalització, s'afanyen a parlar de "nacionalitzar" la banca i les institucions financeres, a "imposar límits" al moviment de capitals... sembla el món a l'inrevés! Però no ens enganyem, tot segueix la seva mateixa lògica: l'objectiu dels governs burgesos és que la burgesia faci al màxim de benefici. La seva lògica és que els guanys empresarials són un afer privat i intocable, mentre que quan perden diners aleshores "corre-m'hi tots!" i pretenen que, com si fóssim davant d'una catàstrofe natural, hi intervingui l'Estat per fer-se càrrec de les pèrdues amb el diners de tots i totes.

Primer van ser sumes multi-milionàries que sortien dels bancs emissors (la Reserva Federal o el Banc Central Europeu entre d'altres) per donar-les als bancs, com a garantia de liquiditat, perquè no paressin la roda dels crèdits. Però aviat es va constatar que era com llençar els diners en un pou sense fons, perquè el forat era tan gros que, tot i ser quantitats enormes, no posaven en marxa nous préstecs i anaven als moviments especulatiu per fondre's novament i "desaparèixer" del circuit, és a dir: retiraven aquests diners a llocs més segurs i rentables que el circuit financer o els préstecs. Els diners injectats així van provocar un efecte inflacionari, és a dir, entraven més diners al circuit però no es produïa un augment equivalent de la producció real de riquesa i, per tant, el valor real del diner es depreciava. I així hem vist com els preus augmenten, és a dir, que tots i totes els acabem pagant.

Després van ser algunes operacions presentades com a "nacionalitzacions", com les de les dues financeres hipotecàries dels EUA Fannie Mae i Freddy Mac o del Northern Rock britànic.

D'aquestes "nacionalitzacions", moltes són parcials, dels capítols més desastrosos, mentre que permeten que es la vengui el que encara és rendible a altres bancs privats (per exemple, el Santander s'ha fet càrrec dels dipòsits de clients). En tots els casos l'objectiu declarat és sanejar el banc amb diners públics per tornar-lo a privatitzar més tard. Un negoci ben rodó que paga la gent. També als EUA hem vist una altra fórmula: l'Estat donava els diners necessaris perquè una entitat privada en comprés una altra de les que ja estaven en fallida.

Ara el Congrés dels EUA han donat llum verda al Pla Bush, amb el qual es poden gastar fins a 700.000 milions de dòlars -una quantitat superior al pressupost anual del Pentàgon- en comprar tots els crèdits de difícil cobrament, és a dir, l'Estat comprarà les operacions ruinoses perquè els bancs i altres entitats puguin seguir fent beneficis. La resolució també diu: "les decisions del Secretari segons l'autoritat d'aquesta Acta no estan subjectes a revisió, són assignades a discreció de l'Agència i no seran fiscalitzades per cap tribunal de justícia o agència administrativa." A més la resolució autoritza el tresor a comprar qualsevol actiu (i no només hipotèques-escombraria) si ho considera necessari per "estabilitzar el sistema financer". Algú vol més llibertat d'acció i impunitat?

Richard Syron, director principal de Freddie Mac, banc en fallida "salvat" pel govern dels EUA, rebrà una indemnització de 16 milions de dòlars pel seu acomiadament. Després que el govern nord-americà rescatés l'asseguradora AIG, els seus executius van tenir una setmana de vacances en un luxós hotel, on van gastar-se 440.000 dòlars.

Tots els Estats, l'espanyol inclòs, que presentaven pressupostos

davant de la crisi "austers" i amb retallades de la despesa social, treuen ara milers de milions de dòlars i euros dels fons públics per facilitar els negocis del gran capital financer. Mentre això passa per als rics, la gran majoria de població treballadora veu com arriben nous expedients de regulació, acomiadaments i tancaments d'empreses i com li segueixen apujant la hipoteca i l'escanyen per arribar a final de mes.

Plans i diners... però les borses cauen.

Malgrat que s'aproven tots aquests plans, les borses cauen en picat, per què? Perquè tots els grans especuladors/banca saben que des de fa temps l'economia capitalista se sosté en muntanyes de papers (accions, bons, monedes...) que no tenen res a veure amb la producció real i el valor real de les coses. Es veia pujar el valor de les accions de les companyies en processos especulatiu o de concentració de capitals sense que les companyies augmentessin ni les propietats ni la capacitat de producció. Endesa en va ser un exemple: en poc més d'un any es va duplicar el valor de les accions... però la companyia, i la seva capacitat, era pràcticament la mateixa! Per justificar-nos aquestes moviments especulatiu s'inventaven frases com "compra de futurs"... Segons els càlculs de la revista Fortune, el 2007 les cinc majors financeres independents - Goldman Sachs, Merrill Lynch, Morgan Stanley, Lehman i Bear Stearns- per cada dòlar que aconseguien emetien actius financers per valor de 41. En el període 2002 al 2006 havien triplicat els beneficis, que arribaven als 30.000 milions de dòlars.

Mentre el casino seguia funcionament i continuava entrant diner fresc al sistema, res no impedia que les accions que avui comprava a deu, demà les pogués vendre a

banca

deu i mig, perquè el comprador sabia que uns dies més tard les podria vendre a 11. El que menys interessava era saber si mentre tenies en el teu poder aquells títols hi havia una realitat material al darrera o no, el que era important era vendre amb beneficis. Però per assegurar l'entrada de diner fresc susceptible d'invertir calia que es produïssin beneficis en algun lloc del món (a través del pagament del deute extern, altres deutes, plusvàlua del capital...) per anar als centres financers. I aquests beneficis, en primera instància o en segona, han de sortir dels sectors productius, que són els únics que produeixen riquesa. A l'economia nord-americana li calia xuclar diàriament 3.000 milions de dòlars perquè no se li aturés la seva capacitat de consum net.

Aquesta realitat és prou coneguda i el problema ve quan algú es planta i comencen moviments per retirar-se del joc. Aquest castell de cartes sense valor es pot fondre en un tres i no res. Això és el que està passant ara. Un dels més grans especuladors, Georges Soros, porta anys comprant terres a l'Argentina i n'és el més gran terratinent, i ara acaba de comprar el 30% de Petrobras. Vol transformar tan ràpidament com pugui actius financers de tota mena en béns reals estables.

L'elecció és o acceptar o el caos?

Els comentaristes no neguen el que és evident: que se socialitzen les pèrdues i que això no és gaire just, però tots els mitjans de comunicació i els governs intenten fer-nos creure que no hi ha elecció: o tots i totes paguem o ve el caos. D'aquesta manera premsa i televisió van celebrar que el Congrés

aprovés el pla Bush.

Un cop més el poder, amb el seu discurs únic, ens vol fer creure que només hi ha un camí possible: el que ells decideixen. I un cop més això és una falsedat. Més aviat és que cada camí ens porta a resoldre problemes diferents. El seu, a mantenir els beneficis privats de banquers/inversors/especuladors a càrrec de les espatlles del poble treballador. Però hi ha altres "solucions" per resoldre el problema i altres prioritats.

Per nosaltres el primer problema és la feina, el sou i les hipoteques dels i les treballadores. Les mesures que ens proposen els governs no garanteixen una solució real per cap d'aquestes coses. **Cal una intervenció massiva de fons públics per assegurar treball amb un pla d'obra i vivenda pública i serveis socials**, per exemple. **Cal assegurar el poder adquisitiu dels sous**, amb un llei que estableixi



expropiació de la banca

l'escala mòbil dels sous en funció de la inflació, és a dir, que pugin en la mesura en què ho fa aquesta, perquè el poder adquisitiu dels sous és la garantia que es mantingui el poder de compra i, amb ell, que la producció no s'aturi. I, per últim, **evitar per llei els desnonaments per impagament de les hipoteques**. Òbviament això suposa, a més, la **intervenció de l'índex de referència pels préstecs** (euríbor) per alleugerir el pes de les hipoteques amb càrrec a una disminució dels guanys de la banca (que porta anys fent-se d'or).

Potser algú ens dirà: "però, així,

s'ha de deixar caure la banca que diu que està en fallida?" No, perquè darrera les entitats bancàries hi ha molts dipòsits de la gent i perquè avui hi ha un lligam molt estret entre la banca i la realitat productiva. S'ha d'**expropiar la banca, sense indemnitzacions**. No pot ser que un aparell que té tant de poder com s'està demostrant estigui en mans privades i tan irresponsables que només es mouen pel seu interès. S'ha de posar la banca al servei de la gent i la producció. Diem "sense pagar indemnització" perquè no s'ha de pagar el valor de les accions sinó assegurar els dipòsits de la gent, menys encara en els casos de la banca en fallida. Per nosaltres aquesta és la política cap a la banca i cap a les empreses que amenacen acomiadaments o tancaments.

Si d'alguna cosa ha de servir el que estem vivint és per descobrir que polítiques com les de nacionalitzar empreses o parlar de la intervenció de l'Estat no són "coses del segle passat" ni "passades de moda" com ens volien fer creure i que la economia capitalista en aquesta època imperialista és un gegant amb peus de fang. Recordem ara els profetes de la "fi de la història" els del "creixement il·limitat" del sistema capitalista i tants d'altres que van servir per desmoralitzar la classe obrera, fer-li empassar retrocessos enormes "perquè no hi havia alternativa" i molt especialment per debilitar les organitzacions polítiques. Un encadenament de la seva crisi, que no aturaran amb les mesures adoptades, arrossega dramàtiques conseqüències per a la gent. Ho vam veure després del crack del 29 a principis dels anys 30 amb molt d'atur i misèria, amb l'ascens del feixisme i el patiment de la classe obrera. **L'únic remei davant d'aquesta perspectiva és l'organització i la lluita, amb el convenciment que hi ha alternatives a les seves mesures i que hi ha alternativa al capitalisme.**

Fora la LEC!

El 13 de novembre els sindicats d'ensenyament USTEC, CGT i ASPEC convoquen vaga a l'ensenyament públic de Catalunya per fer retirat el projecte de la Llei catalana d'educació (LEC). Mentrestant CCOO i UGT no la convoquen i plantegen una enquesta al professorat per decidir la seva posició davant de la mobilització.

El 14 de febrer del 2008 l'ensenyament públic de Catalunya va fer vaga contra la LEC, s'exigia que es retiressin les Bases de la LEC proposades pel govern tripartit i es deia no a la privatització de l'ensenyament. La vaga, convocada per tots els sindicats de l'ensenyament, va tenir una resposta massiva: professorat, pares i mares van respondre al carrer. Però els sindicats CCOO, UGT i USTEC es van negar a proposar un pla de lluita que donés continuïtat a l'èxit de la mobilització i a estendre-la a tots els treballadors/es.

CCOO i UGT, en lloc de potenciar la unitat sindical, van voler un nou marc de negociació amb els signants del Pacte Nacional d'Educació (PNE), cosa que exclouïa la majoria del Comitè de Vaga. El PNE s'ha convertit en un instrument de divisió sindical i per fer perdre la iniciativa de fer front a la LEC.

El mes de juliol, dins dels mesos inhàbils d'activitat docent, el govern tripartit va portar el Projecte al Parlament de Catalunya. Les bases van convertir-se en projecte sense cap canvi significatiu en essència, o sigui, res per millorar l'ensenyament públic. Una altra presa de pèl. La treva de 10 mesos –el temps que gràcies als sindicats majoritaris ha passat d'una convocatòria de vaga a l'altra- l'han aprofitat el govern tripartit i Maragall per maniobrar i prendre altre cop la iniciativa per avançar cap a l'aprovació de la LEC per via parlamentària. Immediatament hi ha hagut

declaracions del secretari general de CCOO, J Coscubiela, demanant la dimissió de Maragall, quan fins ara estava més preocupat per pactar, per desmobilitzar i per com quedaran els seus partits de referència a les eleccions. Quina vergonya!

Perquè es retiri la Llei. En defensa de l'ensenyament públic.

La política dels governs europeus està marcada per la privatització dels sistemes educatius en consonància amb l'Acord General Sobre el Comerç de Serveis (AGCS) de l'OMC, i les directrius de la Conferència de Lisboa. La LEC forma part d'aquest paquet.

La LEC col·loca la xarxa pública en condicions de subsidiarietat i empitjora les condicions del professorat. Estem contra aquest Projecte de Llei pels següents motius:

- **Manté el concepte de "servei públic d'educació", que dóna cobertura a l'increment dels concerts** per diverses vies, mentre manté per a la privada tots els drets com a negoci.

- **No garanteix la inversió pública** del 6% del PIB pels centres públics.

- **Manté obert el pas a la gestió indirecta –privatització-dels centres públics via municipalització.** Hi ha sectors que volen traspasar totalment els 0-3, els centres de persones adultes i la formació artística. El Departament ja ho està avançant fins i tot amb la LEC sense aprovar, amb els nous convenis que s'establiran amb municipis. La municipalització dels centres públics du a l'externalització i la privatització.

- **Estableix un model d'autonomia basat en la diferenciació segons els resultats acadèmics.**

- **Utilitza el sistema de "zones educatives" per incorporar les empreses de serveis** que han estat conformant els Plans Entorn a la xarxa pública.

- **Jerarquitzat i proposa un model de gestió empresarial dels centres públics** que empeny a l'autofinançament dels centres públics, cosa que pot incrementar les diferències econòmiques entre centres d'entorns socials diferents i atorga un règim jurídic específic a les direccions que permet seleccionar i nomenar professorat mitjançant la lliure designació.

- **Desregularitza les relacions laborals:** introdueix formes de provisió de llocs de treball arbitràries i discrecionals. Proposa un sistema retributiu jerarquitzat.

- **Crea nous cossos docents** propis de la Generalitat en els quals s'hauran d'integrar els actuals cossos transferits, sense que en l'articulat es garanteixin tots els drets laborals i administratius vigents.

En definitiva, la LEC permet tenir una escola concertada que pot fer negoci privat amb diners públics i una escola pública sense recursos i funcionant com una privada. Una dada significativa i que pot ajudar a entendre el que està passant amb l'ensenyament és que un terç de



l'alumnat està escolaritzat a la privada. Per què s'ha arribat a aquesta dada? Té a veure amb el pes que el franquisme va atorgar a l'església catòlica i amb el fet que la dreta nacionalista -CIU- amb governs del PSOE i del PP, va consolidar l'escola concertada. L'escola pública catalana s'ha construït sota els principis de treball en equip, democratització i control de la gestió, esforç per la innovació i la integració. L'esquerra parlamentària vol imposar nous principis: jerarquia, privatització i competitivitat com a motor del sistema educatiu. Ara, el Tripartit -encara que ICV-EUiA de moment s'oposi amb matisos al Projecte de la LEC- vol fer de la concertada l'eix vertebrador de l'ensenyament. Aquest model és també el del govern d'Esperanza Aguirre amb la sanitat i educació a la Comunitat de Madrid. Hem d'enfrontar-nos-hi, cal fer una crida a participar a la vaga general de l'educació pública.

Vaga el 13N i pla de lluita

CCOO i UGT, un altre cop contra els interessos de la classe treballadora.

A la proposta de vaga pel 13N per part d'USTEC, CGT i ASPEC, els sindicats d'ensenyament CCOO i UGT responen que no poden convocar-la fins "escoltar" el professorat, elaborant una enquesta poc clara i que convida a no contestar-la. El més greu de la seva posició és que volen fer veure que es tracta d'exercitar la via democràtica, la de consultar al professorat. El professorat ja va rebutjar les Bases de la Llei amb la vaga del 13 F, molts del seus afiliats/des s'oposen a la Llei... quins elements més necessiten més per convocar-la?. El rebuig a la LEC és clar.

Cal preguntar-nos si CCOO i UGT van consultar els i les treballadores de l'ensenyament quan van signar el Pacte Nacional d'Educació (PNE). No van voler fer cap mena de consulta ni als afiliats/des ni al professorat. La seva posició va anar contra els interessos de la classe treballadora que té com a model una escola pública, laica i gratuïta. CCOO i UGT són "esclaus" de la seva signatura del PNE.

Cal reconduir la posició de CCOO i UGT, perquè el suport, amb la seva signatura, és un error que afavoreix la consolidació dels concerts amalgamant-los amb el sistema

públic, introdueix les empreses de serveis amb els Plans d'entorn, i valida la 6ena hora a primària de la pública -legitimant la concertada i sense tenir en compte ni la sobrecàrrega horària de l'alumnat, ni les disfuncions que comportava en l'organització dels equips de treball dels centres. **Són raons més que suficients per justificar la retirada de la signatura de CCOO i UGT del PNE i la sortida de la comissió de seguiment.**

Cal exigir a CCOO i UGT que convoquin la vaga del 13 N, que tornin a un comitè de vaga unitari per impulsar la lluita, i que, abans del dia de la vaga, presentin un pla de lluita al professorat, als treballadors/es i als pares i mares que suposi: una convocatòria de manifestació conjunta de tots i totes elles, una recollida de signatures demanant que es retiri el Projecte de LEC, pancartes a totes les escoles de rebuig a la LEC, taules rodones, fulletons des de tots els sindicats adreçats als i les treballadores, pronunciaments contra la LEC de seccions sindicals, comitès, entitats... Un pla per fer retirar la LEC.

Miquel Blanch
Corrent opinió de CCOO

Les diferents concrecions de la LOE

La primera de les lleis autonòmiques aprovada com a concreció de la LOE va ser la LEA andalusa, el primer desenvolupament de la qual va ser el Plan de Calidad que ja va portar a la vaga i la mobilització al professorat andalús al veure com s'intentava convertir en diferències salarials les notes dels alumnes.

Com la LEC, també la càntabra ha iniciat ara el seu tràmit parlamentari. La Ley de Educación de Aragón iniciava el període d'informació pública el passat 24 de setembre. En aquest trimestre es farà també públic la 'Propuesta para el debate de la LEEX' a Extremadura. Mentre que tant la valenciana com la riojana estan anunciades.

Cal unir totes les lluites arreu contra la privatització de l'ensenyament públic

Itàlia

Vaga general de l'ensenyament el 30 octubre

El 3 d'octubre passat Unicobas va llançar la vaga contra el decret Gelmini. A les manifestacions del Dia No a la Gelmini van sortir desenes de milers de pares i mares, estudiants, professors/es i auxiliars. Pel dia 30 tots els sindicats han convocat vaga general de l'ensenyament.

La reforma Gelmini (nom de la ministra) preveu retallar la despesa educativa en 8.000 milions d'euros i abaixar l'educació obligatòria dels 16 anys als 14. Pretén que l'escola *Elementare* passi a tenir un mestre únic que cobrirà totes les hores de la jornada completa, i no els tres professors actuals cada dues classes. Permet al Govern finançar les escoles privades i captar patrocinadors per pagar reformes d'edificis i estructures esportives. I reduirà la setmana escolar de primària gairebé un 50%. Segons els sindicats el decret desmantella l'ensenyament públic, crea un greu problema a les famílies i suposa l'acomiadament d'uns 87.000 docents i 44.000 auxiliars i administratius/ves els pròxims tres anys.

El text va ser aprovat dijous passat a la Cambra de Diputats sense debat perquè el Govern va imposar el vot de confiança (la via de més urgència). Seguirà el tràmit al Senat abans del 31 d'octubre.

Madrid

Atacs feixistes

Actualment hi ha un increment dels atacs de grups feixistes o skinhead neonazis arreu de l'Estat. Atacs contra persones immigrades, contra joves, contra centres culturals o contra organitzacions.

A Madrid fa uns mesos, van assassinar en Carlos Palomino nazis de Coslada que habitualment es passegen de forma provocativa per les zones on hi ha la joventut han agredit dos joves -a un dels quals l'han deixant inconscient-, han intentat cremar La Traba -centre okupat amb un gran component antifeixista on es fan concerts i actes culturals-, van apallissar un jove al Barri del Pilar, hi ha hagut agressions a les festes d'Alcalá d'Henares, Canillejas i una llarga llista més de casos que no se saben. I passa igual a la resta de l'Estat.

No són fets aïllats, sinó que responen a un augment de les bandes feixistes. Darrere del feixisme hi ha una ideologia, no són grupuscles sinó grups organitzats amb objectius clars. Apareixen en situacions de crisi enfrontant-se a les mobilitzacions del moviment obrer i de la joventut. Obtenen suport i creixen amb l'augment de la xenofòbia que generen les crisis econòmiques. Són una eina de la burgesia per continuar mantenint els privilegis.

La premsa i els mitjans de comunicació s'encarreguen de silenciar aquesta situació tret que arribin a l'assassinat. Si alguna vegada publiquen alguna cosa ho presenten com baralles entre bandes juvenils posant en la mateixa balança els agressors i els agredits, l'assassí i el que ha estat assassinat. El Govern i les institucions no actuen contra ells, tenen tota la impunitat i se'ls permet fer concerts i manifestacions nazis.

Una enquesta recent a joves de Madrid demostra que la majoria dels joves temen les bandes nazis, però sembla que això no preocupa ningú.

La manera de frenar-ho és des de les organitzacions del moviment obrer i la joventut, no hi pot haver cap agressió sense resposta. Hem d'unir-nos per aturar-los, les associacions de veïns, coordinadores antifeixistes, comitès

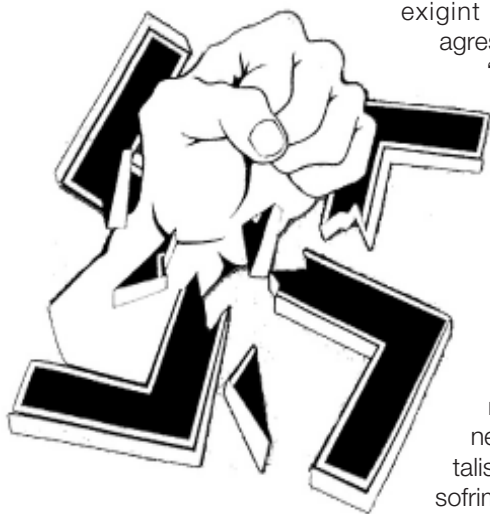
d'empresa... hem de recollir signatures exigint justícia i càstig contra els agressors, aixecar consignes com

"fora feixistes dels nostres barris", mobilitzar-nos com a resposta a cada agressió. Coordinar i organitzar l'autodefensa.

Hem d'enfrontar-nos a la xenofòbia, perquè és el brou de cultiu per al feixisme. Fer veure que els i les treballadores immigrades són part del moviment obrer, que qui genera la crisi és el sistema capitalista i que les conseqüències les sofrim tota la classe obrera, nativa i immigrada, i que junts hem de lluitar en defensa de les nostres condicions

laborals, dels nostres drets, en defensa de tot el que és públic.

Raquel. Madrid



Un passeig intranquil pel metro

El mes de setembre passat un grup de 8 o 9 skins-neonazis van tornar a protagonitzar un acte de violència agredint un jove antifeixista i apunyalant-lo quan intentava defensar la seva parella, una jove llatinoamericana, de les agressions de l'esmentat grup.

Tot això passava quan tots dos baixaven tranquil·lament del metro d'Urquinaona, acompanyats pel germà petit de la noia.

La resposta dels col·lectius antifeixistes davant l'agressió no és va fer esperar: van convocar una manifestació el 10 de setembre. Però la resposta no ha de ser només dels col·lectius i dels joves antifeixistes. La lluita contra les agressions feixistes i xenòfobes ha de ser de tot el conjunt de treballadors i treballadores i de les organitzacions polítiques, socials i sindicals que diuen que defensen els treballadors/res, joves, les dones autòctones i immigrades.

Marga Olalla. Barcelona

El feixisme creix i s'organitza al Vallès

La Plataforma Per Catalunya, que té per lema "primer som els catalans i no els immigrants" i ja compta amb 17 regidors/es i té una forta presència a l'ajuntament de Vic, anuncia el seu desembarcament al Vallès. Asseguren que obriran seu a Terrassa el novembre i també a Sabadell de cara a les pròximes autonòmiques. D'altra banda, el juliol es va inaugurar una seu de Falange Española de las Jons a la Plaça del Treball, al barri terrassenc de Can Anglada que el 1999 va ser escenari del primer brot de racisme protagonitzat per grups neonazis a Catalunya.

Cristina Mas. Terrassa

12 d'octubre a Barcelona

El proper 12 d'octubre diverses agrupacions feixistes han tornat a convocar un acte a la ciutat de Barcelona. No obstant això, com van fer en anys anteriors a Iruñea i Donosti, enguany han decidit fer una convocatòria de caràcter estatal que pretén tenir més aflluència. Aquests actes compten amb la permissivitat còmplice de l'Ajuntament de Barcelona i del Departament d'Interior. A Tarragona també hi ha una convocatòria d'Aliança Nacional, amb la cobertura de la Delegació del Govern.

No permetem que els seus actes i agressions (Rubén, Carlos, Roger i molts/es altres companys i companyes) se succeeixin impunement. Participa a les mobilitzacions!

Absoltes 25 persones detingudes a Terrassa durant el desallotjament del KORK III l'any 1999

Després de quasi 9 anys i mig, el passat dilluns dia 6 octubre es va iniciar, el judici a 25 de les 32 persones que van ser detingudes el 17 de juny de 1999 durant el desallotjament del centre social okupat KORK III a Terrassa.

El macro-judici, que havia de durar fins el 15 d'octubre, ha finalitzat avui després de que la fiscal retirés tots els càrrecs que encara mantenia contra les persones encausades arran de les flagrants contradiccions en que ahir van incórrer els policies que van comparèixer com a testimonis de l'acusació (...)

La retirada dels càrrecs és una victòria dels moviments socials. La retirada de les acusacions ha estat motivada pel ressó de les campanyes de denúncia tant d'aquest judici com d'altres situacions de criminalització als moviments socials (empresonament d'en Franki, judici contra en Jona, persecució contra la crema de fotografies del Rei, etc.). Un cop més s'ha demostrat com la pressió al carrer pot revertir situacions d'injustícia recolzades també per aquest sistema legislatiu i judicial encaminat a protegir els interessos dels rics per davant de les necessitats de la gran majoria de la població. El desenllaç del judici ha mostrat, igualment, la feblesa del muntatge construït per la Policia Nacional, que era la base de l'acusació fiscal. (...)

Aquesta petita victòria és de totes aquelles i aquells que defensen la justícia social i ens atrevim a somiar en nous projectes fora de la lògica del capital i del seu control, i ens encoratja a continuar les nostres lluites a Terrassa i a arreu.

Salut i gràcies.

**FINIS LA VICTÒRIA, SEMPRE
PER LA DESPENALITZACIÓ
DE L'OKUPACIÓ**

*Extractes del comunicat del
comité de solidaritat.*

13/10/08

Perú. Alliberament d'Hugo Blanco

“Em comprometo a seguir lluitant fins al meu darrer alè”

L'històric dirigent camperol peruà Hugo Blanco va ser detingut el 2 d'octubre a Cusco per una ordre del jutjat de Porus. El motiu és una acusació als camperols de Huanquite per prendre unes terres; en realitat era la recuperació de les seves terres -de les quals fins i tot tenen els títols de propietat. La denúncia contra els camperols i contra Hugo Blanco és per “violència i resistència a l'autoritat”. Només que com que Blanco no hi era quan es van produir els fets, n'hi imputen altres d'anteriors, en què no va haver-hi ni violència ni autoritat. Gràcies a la mobilització internacional Hugo Blanco va ser alliberat l'endemà, però que continua acusat de delictes de “violència i resistència a l'autoritat”. Reproduïm extractes de la carta d'Hugo Blanco després del seu alliberament temporal.

"En primer lloc manifesto la meva profunda gratitud a totes les persones i institucions que, en assabentar-se que m'havien detingut, van exigir la meva llibertat. (...) Gràcies a aquesta solidaritat vaig ser ràpidament alliberat... temporalment.

La meva relació amb aquest cas es remunta a la meva infantesa a Huanquite, Paruro, Cusco, quan vaig rebre l'impacte de la notícia que l'hisendat Bartolomé Paz va fer que es marqués amb ferro roent a la natja d'un camperol indígena les seves inicials: BP. Naturalment, el senyor Paz no va ser detingut, això no es podia fer amb una persona respectable.... Probablement aquest fet va marcar el sentit de la meva vida.

Ara, el seu fill Rosendo Paz, hereu de la hisenda, arrabassa les terres de l'annex Markhura a la comunitat indígena de Tantarcalla. (...) La comunitat té documents que n'acrediten la seva propietat. L'any 2006 els comuners van anar a la Federació Camperola de Cusco, de la qual són membres, duent -hi els títols de propietat, a sol·licitar la presència d'un delegat d'aquesta Federació per a la cerimònia de distribució de terres. (...) Vaig ser designat per a aquesta tasca per la Federació i vaig complir el mandat, cosa que vaig comunicar immediatament després fer-ho a policia, que no va tenir-hi cap objecció.

Posteriorment l'hisendat va ordenar a la policia de Huanquite, sota el seu comandament, que anés a agredir els comuners. (...) Com que els comuners van gosar resistir-se a l'atac, van ser conduïts a cops al poble i després a la ciutat de Cusco, incloent-hi dones amb infants que ploraven. Jo no hi era, per em van cridar a declarar. Naturalment, qui va ser qualificat de delinqüents no van ser els agressors, sinó les víctimes de l'agressió.

Quan, en detenir-me, em van dir que el delictes de què m'acusaven era “violència i resistència a l'autoritat” vaig pensar que tenia a veure amb aquests fets, en els quals jo vaig participar. M'equivocava, el senyor jutge va tenir la bondat d'aclarir-m'ho. El delictes de “violència i resistència a l'autoritat” era per haver presidit la cerimònia de distribució de parcel·les, en què no va haver-hi cap violència ni hi havia cap autoritat de l'Estat. (...)

Centenars de persones que reclamen els seus drets arreu del Perú estan processades i empresonades víctimes d'aquests jocs de paraules (...) Convoco les veus solidàries que amb la seva acció tan ràpida van arrancar-me de la presó, a defensar juntes totes les víctimes de la penalització de la protesta.(...) Pel que fa al meu cas, no està tancat. (...) El senyor jutge em va fer lliurar un document ambigu en el qual se'm cita pel 21 de novembre (...). Aquest és el tipus de paper que donen i que vol dir: “si calles no passarà res, però si continues protestant t'empresonarem”.

Com s'explica que més de dos anys després dels fets m'hagin capturat per sorpresa sense haver-me notificat perquè comparegui si, per uns fets posteriors, em van citar i vaig comparèixer-hi i declarar? L'explicació és que aleshores els molestava poc la meva actuació local. En canvi, ara, tot el camp està en ebullició per com han atacat les comunitats indígenes (...)

Em comprometo a seguir lluitant fins al meu últim alè contra l'opressió instituïda sobre els nostres pobles ara fa cinc segles."

Bolívia

Aturar l'oligarquia i l'ultradreta amb la unitat d'obrers/es i camperols/es

Després d'uns quants dies de màxima tensió en l'enfrontament entre el govern d'Evo Morales i els prefectes i la burgesia d'extrema dreta dels departaments de la Media Luna, ha començat una negociació oficial entre el govern i els prefectes per arribar a un acord. Aquest acord, tutelat per Brasil a través de la UNASUR, la UE, l'ONU i l'Església catòlica, suposa, en els fets, traïr les expectatives i esperances que l'arribada de Evo Morales al govern va animar en els milions de treballadors/es i camperols/es bolivians que l'hi van dur.

El conflicte amb la Media Luna

Els departaments de la Media Luna (Pando, Santa Cruz, Beni i Tarija) tenen tot just un terç de la població del país, però gran part de les riqueses naturals (petroli, gas, ferro, producció de soja i carn), amb gairebé el 60% del PIB de Bolívia i més de dos terços de les seves exportacions. A Santa Cruz, els impostos de la qual suposen el 38% del total, hi ha les seus de la gran majoria de les empreses nacionals i multinacionals. D'altra banda la propietat de la terra està molt concentrada: uns 100 clans familiars en posseeixen la major part, uns 25 milions d'hectàrees segons un informe del Programa de Nacions Unides per al Desenvolupament.

La mediació del govern i la seva creixent intervenció, especialment sobre l'Impost Directe als Hidrocarburs (IDH) per finançar pensions i jubilacions, així com les promeses de nacionalitzar els recursos bolivians i expropiar els latifundis, expressades des de desembre passat en la nova Constitució que

Evo volia aprovar en referèndum, constitueixen l'obstacle que la burgesia d'extrema dreta de la zona vol vèncer per tenir les mans lliures en aquests territoris i obtenir marges més grans en la negociació amb l'imperialisme, els països de la regió amb interessos a la zona –com el Brasil– i les empreses multinacionals.

Per això, des de fa anys, la burgesia de la Media Luna està desenvolupant un pla polític que intenta imposar el seu poder en la zona, en forma d'un Estat propi amb el seu parlament i policia, que, amb la cobertura d'una "autonomia" inventada, serveixi als seus fins davant del govern d'Evo Morales. La cara democràtica del pla són les victòries electorals als referèndums sobre l'autonomia departamental; i l'altra és la creixent

comesos per aquestes forces feixistes, els grups armats que sembren el terror entre els pobladors pobres i ataquen els dirigents camperols i sindicals, amb el suport i protecció dels prefectes de la Media Luna.

Ascens colpista i (falsa) sortida negociada

Després del referèndum revocatori de l'agost passat, en el qual Evo Morales va obtenir prop del 70% de suport, l'ofensiva de la burgesia i l'extrema dreta es va intensificar, combinant-la amb ocupacions d'instal·lacions petrolieres i del gas, peatges, oficines de recaptació del govern, talls de carreteres i assalts a emissores de ràdio i televisió no controlades pels prefectes i la



Partidaris de l'autonomia a Tarija

acció directa dels grups armats d'extrema dreta, com la Unión Juvenil Cruceña (UJC), contra les organitzacions que s'hi oposen, els moviments camperols i els dirigents sindicals. En els darrers mesos hi hagut desenes d'assassinats

burguesia d'extrema dreta. El govern va expulsar l'ambaixador nord-americà, que presumiblement finança les activitats de l'extrema dreta a través de l'Agència Nord-americana de Cooperació (Usaid) i que manté estretes relacions amb

membres de l'oligarquia de la Media Luna, com Branko Marinkovic –directiu de la poderosa Transporte de Hidrocarburs (amb 6.000 km de gasoductes i oleoductes que arriben al Brasil, l'Argentina i Xile, i de la qual Exxon i Shell tenen el 50%) a més de latifundista propietari de 26.000 hectàrees.

El moviment camperol, el principal suport del MAS d'Evo Morales, va començar a reaccionar contra les accions colpistes, i la situació va arribar a la màxima tensió la primera meitat de setembre, quan va haver-hi gairebé un centenar de camperols assassinats i desapareguts a Pando i grans

aprovar el projecte de Constitució elaborat per l'Assemblea Constituent el desembre i a discutir-ne el contingut a la mesa de negociacions; a més de restituir als prefectes la part corresponent de l'Impost d'Hidrocarburs i a "aprofundir les autonomies".

El resultat de les negociacions mostra que a qui beneficia no és als milions de treballadors/es i camperols/es que van dur Evo Morales al govern, sinó al sector de l'oligarquia de la Media Luna que manté el xantatge sobre tota la societat boliviana pel seu poder econòmic, els seus èxits electorals locals i l'acció de les seves bandes

pressions de l'oligarquia i l'extrema dreta i que reprimeix les peticions dels treballadors/es, i retarda permanentment l'acompliment de les seves aspiracions –concretades en l'anomenada 'agenda d'octubre', que consisteix en la nacionalització real dels recursos naturals no renovables que encara segueixen en mans de les multinacionals, expropiar els immensos latifundis a l'Orient i les valls, distribuir terres entre els camperols/es i indígenes pobres, i millorar les condicions de treball i de vida dels i les treballadores.

Aturar la contrarrevolució i avançar en les conquestes obreres i camperoles

Molts dirigents d'organitzacions camperoles de la base del MAS i de la COB estan plantejant clarament la qüestió: calen armes per parar els feixistes i el seu atac a la democràcia. Una victòria de l'oligarquia i l'extrema dreta, preparada ja pels acords obtinguts en la negociació, només pot tenir conseqüències irreparables per als camperols/es i treballadors/es.

Davant de la debilitat del govern per defensar-se a si mateix, cal que s'organitzi un Front Únic de la COB i de les organitzacions camperoles i populars per defensar la democràcia, frenant els grups feixistes. Cal que el govern jutgi i castigui els responsables dels atemptats i crims feixistes.

Però només aplicant l'agenda d'octubre, que el govern no vol complir i que reclamen cada vegada més organitzacions obreres i camperoles, expropiant els latifundis i lliurant les terres als camperols, nacionalitzant els hidrocarburs, la mineria i la indústria alimentària, i millorant els salaris i condicions de vida i feina posaran la immensa majoria de la població decididament contra l'oligarquia sediciosa. Només avançant en aquest programa es garantirà la defensa de la democràcia contra l'intent feixista que, si no, continuarà guanyant força i arrossegant sectors descontents de la població contra el procés revolucionari que ha començat a Bolívia.

*Luis Carlos G. Pintado
(Luca)*



Partidaris d'Evo

marxes camperoles a diverses ciutats.

El president del Brasil, Lula da Silva, la burgesia del qual té importants interessos a la zona –amb Petrobras i el 33% de la producció de soja-, va forçar el govern d'Evo Morales, a través de la Unión de Naciones Sudamericanas (UNASUR), a buscar una sortida negociada a la situació, establint un fòrum en el qual participen la UE, l'ONU i l'Església catòlica.

En les primeres converses s'ha acordat que la burgesia de la Media Luna es compromet a posar fi als bloquejos, a la devolució dels edificis estatals ocupats i a acceptar que es detingui i processi el prefecte de Pando, Leopoldo Fernández (a la presó per ordre del govern per "violació de l'estat de setge", i no pas per les desenes d'assassinats dels quals és responsable). El govern nacional accepta, per la seva banda, endarrerir el referèndum per

feixistes. Aquests sectors se sentiran cada vegada més forts i més impunes, i les seves accions seran cada vegada més audaces i irrevocables si no se'ls atura. El govern es mostra feble, i això els enforteix.

Les tasques pendents i "l'agenda d'octubre"

Molt diferent va ser la política del govern quan, poc abans del referèndum revocatori de l'agost, els miners de Huanuni van fer vaga per un sistema públic de pensions, contra els fons privats i per la reducció de l'edat de jubilació, que va ser durament reprimida i que va acabar amb 2 morts entre els miners.

Aquestes dues vares de mesurar mostren la poca confiança que poden tenir els treballadors/es i camperols/es bolivians en un govern que se sotmet a les

La degradació mediambiental causada pel pillatge imperialista

Haití després dels huracans

Des de fa temps Haití passa un llarg període de desesperació i desolació, que encara s'ha agreujat amb els huracans del 2008. Després del pas del Fay, del Gustav, del Hanna i de l'Ike, el país està exhaust de comptar morts, famílies sense sostre, infants orfes i desapareguts. I tot això, enmig d'una crisi econòmica en un país sota ocupació imperialista.

En tots els racons del país hi ha terres inundades, despreniments de terra, grans quantitats de terra que s'ha emportat el mar, incomptables arbres desarrelats, bestiar ofegat, cases sota l'aigua i demolides, sense oblidar els ponts destruïts i carreteres trencades.

La població, tant urbana com rural, sembla resignada, esperant. Però tot indica que es tracta d'un abscess a punt de rebentar, perquè l'economia del país ja havia rebut un gran cop amb les decisions del govern haitià lligat a les polítiques de l'FMI, el Banc Mundial, l'Organització de Comerç Mundial, el Banc de Desenvolupament Interamericà, USAID, etc. Les polítiques de rapinya i explotació imperialista d'aquestes institucions, juntament amb la impotència i la corrupció del govern titella haitià, ha empitjorat encara més els efectes de la catàstrofe natural, i ha deixat el país sense poder respondre al desastre.

Degradació mediambiental

Una de les raons que els huracans sempre afectin Haití és la degradació mediambiental. Degradació que, al seu torn, és la conseqüència de les preferències econòmiques, socials, culturals i polítiques de la classe dominant – preferències basades en la distribució desigual de la riquesa, que fomenta el pillatge dels recursos del país i permet que un grup d'explotadors guanyi fortunes. Precisament per aquesta raó, en el sector de l'agricultura els camperols tenen dificultats per trobar terres per conrear i estan obligats a viure a les muntanyes amb l'esperança de plantar alguna cosa per tenir menjar per les seves famílies.

D'altra banda el país està passant des de fa temps una crisi energètica. L'Estat haitià, en mans de la burgesia pro imperialista, no està habilitat per resoldre aquest problema. El consum de fusta creix cada dia més –hi ha una gran quantitat de fleques, bugaderies, etc que utilitzen fusta, i també bastides de fusta- mentre que el govern no es mou per buscar altres alternatives d'energia o incrementar la producció de fusta. No hi ha cap pla de reforestació ni projecte per conservar el medi ambient. Tampoc hi ha polítiques d'urbanització, per la qual cosa la gent es munta barraques on poden trobar un lloc. Barriades miserables creixen com bolets arreu del país.

Aquesta nefasta situació del poble haitià ha arribat en una conjuntura en què el país ja sofria una crisi alimentària i increments del cost de vida. Encara és més preocupant que l'ajuda humanitària és gairebé sempre insuficient i no arriba a les víctimes del desastre. La gran majoria de gent no rep cap tipus d'assistència sanitària ni res per menjar. Moltes víctimes que van sobreviure el desastre natural, després s'han morit de fam.

El poble haitià, sense menjar, sense assistència sanitària i sense sostre, encara pateix el desastre de quatre ciclons, i el país continua espera la reconstrucció. Fa falta una reforma agrària total. Caldrà definir clarament les zones per a l'agricultura, la construcció, l'explotació dels boscos i la conservació forestal. El país ha de ser autosuficient en la producció d'aliments i exercir la seva sobirania alimentària. S'ha de posar fi a la pressió econòmica sobre els recursos naturals i construir, controlar i subvencionar alternatives energètiques.

És essencial denunciar el deute extern (no pagar els 5 milions de dòlars de deute el setembre) i canalitzar aquests diners en la reconstrucció del país.

Per poder reconstruir Haití, el poble ha d'acabar amb l'ocupació imperialista i el regnat dels seus aliats nadius, i construir el seu propi govern.

*Article elaborat
amb els materials facilitats pel
sindicat Batay Ouvriye d'Haití.*

**Gloria La Riva,
candidata socialista**

“El pla de és un cop

**Gloria La Riva,
documentalista de 54
anys, coordina als Estats
Units la campanya per
l'alliberament dels 5
cubans acusats de
terrorisme i pertany a la
coalició antiguerrea,
ANSWER. La Riva
concorre a les eleccions
presidencials del
novembre com a
candidata del Partit pel
Socialisme i
l'Alliberament. En
declaracions al programa
“En Òrbita” d'YVKE
Mundial va afirmar que el
pla de rescat de la gran
banca suposa un cop
d'estat, perquè els bancs
són els que estan dirigint
la política del Govern,
mentre que ningú ajuda
els més de 2 milions de
nord-americans que
perden casa seva per
culpa dels bancs.**

La Riva va afirmar que els nord-americans es troben, amb el pla de rescat de Bush, davant d'un “cop d'estat dels bancs, que exigeixen que els treballadors/es paguem 700 mil milions de dòlars amb els nostres impostos. Aquest pla incrementarà el deute del Govern al 25%, mentre diuen que no hi ha fons per salut, educació, habitatge, per al benestar del poble”. I va insistir: “No només és un robatori, és un cop d'estat, perquè els bancs són els que estan dirigint la política del Govern. El Banc de la Reserva Federal no és una institució del Govern, és un banc privat, que juga amb el que nosaltres produïm. El Govern, amb el seu pla, no

a la presidència dels EUA

rescat de Bush d'estat dels bancs”



controla els bancs. Només diu que tindran tot el poder de fer el que vulguin amb els nostres fons”.

Gloria La Riva descriu l'estat d'ànim del carrer. “La gent és conscient que això és injust. Saben que falten fons socials i ara veuen com, quan els bancs exigeixen alguna cosa, reben tot el que volen i que nosaltres pagarem”. A més va afirmar que “ens trobem enmig d'una crisi de la vivenda. Almenys 2 milions de persones veuen que perdran l'habitatge perquè no poden pagar la hipoteca. Això és culpa dels bancs. Amb aquest pla nosaltres ens estem fent responsables dels deutes dolents, i ells es queden els bons; i, en canvi, els treballadors/es que estan perdent la casa o que tenen deutes de crèdit, encara han de pagar aquests deutes. És senzillament un gran crim i el poble es va adonant el que està en joc”.

YVKE Mundial va preguntar a la candidata socialista a la Casa Blanca per les conseqüències de la crisi financera en la classe treballadora nord-americana: “Ara intenten pintar la qüestió com que si no rescaten els bancs, nosaltres, el poble, serem els que hi perdrem. Nosaltres hem d'estar disposats a fer sacrificis i estrènyer-nos els cinturons, però no hem d'acceptar la idea de rescatar els bancs. Ells van provocar aquesta crisi i ells han de ser qui la pagui”.

La Riva va denunciar que els candidats “McCain i Obama van acceptar la sol·licitud que els van fer Bush, Paulson i Bernanke que no havien de discutir-ho a la campanya per no argumentar contra els bancs. És a dir, que els líders del Partit Republicà i del Partit Demòcrata estan a les ordres dels bancs”.

Va concretar la seva proposta: “Nosaltres, des del Partit pel Socialisme i l'Alliberament, diem que els treballadors/es que estaven pagant casa seva han de quedar-se les propietats, exigim la fi dels desallotjaments de la gent que paga lloguer o hipoteca. La gent ha de tenir dret a l'habitatge sense haver de pagar ni un centau més”. I, referint-se al multimilionari pressupost de guerra, que supera els 530 mil milions de dòlars per l'any que ve, : “... hem d'utilitzar els fons que s'estan usant per a la guerra. Hem de retirar immediatament les tropes d'ocupació de l'Iraq i l'Afganistan i fer servir tots els fons del pressupost militar per crear llocs de treball, educació i proporcionar salut gratuïta a la població. Tot això és possible, perquè tenim l'economia més gran del món”.

Gloria La Riva va fer a la YVKE una crida a la “insubmissió” del Tercer Món davant de la banca nord-americana. “Els bancs sempre exigeixen de Llatinoamèrica, d'Àfrica, dels pobles del món, que segueixin pagant tot el deute que tenen aquests països tan pobres. Ara és hora que els països que tenen deutes amb

aquest país declarin una moratòria per la cancel·lació del deute”.

“Els pobles del món, inclòs aquest país, hem de pensar en el poder que tenim”, va concloure La Riva, que va parlar de recórrer al dret a vaga, i a lluitar dins del país, “perquè els 700 mil milions que el govern ens està intentant robar no resoldran la crisi. Estem tirant endavant un pla i rebem una bona resposta. La gent està disposada a lluitar”. La Riva va parlar de l'extraordinària resposta a la campanya llançada per la coalició antiguerres ANSWER, que va aconseguir que més de 30.000 persones escrivissin a Washington rebutjant pagar els deutes dels bancs, només en el primer dia de la campanya.

La Riva va concloure que “en el fons de tot això hi ha el sistema capitalista. Aquest rescat aprofundirà la crisi. L'única cosa que li queda a la gent és la lluita”.

Va expressar la solidaritat dels socialistes nord-americans amb els pobles que a Amèrica Llatina s'aixequen per la seva dignitat, i va assegurar que “els pobles saben què han de fer”, i això inclou el poble nord-americà, que va adonant-se que l'única sortida és la lluita organitzada, tot i que va reconèixer que als Estats Units encara no hi ha les condicions perquè triomfi una proposta socialista.

Extractes de l'entrevista de Patricia Rivas al Web YVKE. 29/09/08.



Mobilitzacions a Wall Street contra el pla de rescat

Mor la lluitadora palestina

Maha, fins al socialisme sempre!

El passat 10 d'octubre rebíem amb tristor la notícia de la mort de Maha Nassar, lluitadora del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina, activista incansable contra l'ocupació i defensora dels drets de la dona. Maha mor víctima d'un càncer, als 54 anys. Des de Lluita Internacionalista vam tenir l'honor de celebrar amb ella el 8 de març de 2005. El passat gener vam poder visitar-la a casa seva, i tot i l'empitjorament de la malaltia, continuava plena d'energia i seguia amb claredat el moment polític que travessava Palestina. Malgrat que teníem diferències polítiques, sempre vam mantenir una més que cordial relació de col·laboració, i les seves opinions ens van ser de gran ajut.

Com diu l'obituari de la Unió de Comitès de Dones Palestines, que Maha presidia des de 2004, "amb la mort de la Camarada Maha Nassar, el poble palestí i el moviment de dones palestines, dins i fora del país, ha perdut una activista coratjosa, valenta, guevarista i lluitadora d'esquerra, que sempre va lligar les paraules a l'acció, que sempre ha estat en primera línia. Sempre se l'havia coneguda per la seva total inclinació cap als febles i per la seva creença absoluta en el dret de la dona a la plena igualtat. Mai es va rendir ni davant les tasques més difícils, ni mai va dubtar, ni tan sols un segon, en les situacions més dures i els moments més foscos".

De veu pausada i paraula ferma, Maha s'havia guanyat el respecte de totes les corrents palestines i havia sabut lligar la lluita contra l'imperialisme, l'ocupació i l'alliberament de palestina a la defensa dels drets de la dona. "Des de fora pot semblar que la Intifada és cosa d'homes, però les dones sempre n'hem format part: organitzant comitès de socors, visitant el àrees sota setge, trencant els tocs de queda per abastir la gent d'aliments i medicines, protagonitzant manifestacions als punts de control militar... però allà mai no hi ha mitjans de comunicació. Aquesta era la forma tradicional de confrontar l'ocupació, i ara tenim també la lluita armada", ens explicava en una entrevista que li vam fer a Ramallah el gener de 2004 (veure LI 48). I afegia: "La lluita social i la nacional mai han estat enfrontades: la dona palestina ha aconseguit moltes conquestes gràcies a la intifada: participar-hi ens ha obert una pila d'espais. Durant la primera intifada estàvem en primera línia, des dels moviments de dones, fent coses meravelloses, lluitant des de les presons. I quan la intifada es va acabar estàvem mortes: ni tan sols vam aconseguir mantenir les nostres posicions dins les organitzacions palestines. Els partits i la mateixa societat ens van tornar a deixar de banda, dient que era el moment de la política i de la negociació".

Sempre havia lluitat per construir una organització on les dones fossin les protagonistes



i havia combatut amb intransigència el feminisme burgès. I mai es va oblidar dels més febles. "La gent pobre pateix i això els fa incorporar-se de manera natural i directa al procés revolucionari. I la seva lluita no és només en termes d'alliberament nacional, sinó que es torna contra la corrupció i contra l'explotació. Israel ha creat una elit palestina lligada a l'ANP, tot i que no és una burgesia en termes marxistes perquè no té la propietat dels mitjans de producció, sinó que és totalment dependent d'Israel. I la majoria són comerciants o gent que es beneficia dels impostos i les subvencions: son cucs que creixen en el cos del gran gegant".

La mort de Maha, quan encara tenia tant per donar, és un cop dur. **No t'oblidem. Ens queda el teu exemple de compromís de lluita. Maha, fins al socialisme sempre!**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI